
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 2/12(12), 120-130

1958

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

boru dwóch zastępców w osobach adw. O p p e l n - B r o n i k o w s k i e g o i a d w . G a w r y s i a .

* * *

Adw. Chojnicki porusza sprawę wynagrodzenia aplikantów adwokackich w razie zawieszenia ich w czynnościach zawodowych.

Prezes Kulczycki wyjaśnia, że do czasu uregulowania sprawy w regulaminie pożądane byłoby wypłacanie zawieszonemu aplikantowi połowy wynagrodzenia w okresie 3 miesięcy, a w razie uniewinnienia — wyrównanie różnicy za ten okres.

* * *

Dłuższą dyskusję wywołała sprawa, czy uchwały zespołów adwokackich odmawiające przyjęcia do zespołu powinny zawierać uzasadnienie. W wyniku dyskusji postanowiono przekazać opracowanie tego zagadnienia Wydziałowi Wykonawczemu.

* * *

Przekazano następnie Wydziałowi Wykonawczemu do opracowania zagadnienie końca kadencji poszczególnych rad oraz sprawę regulaminu walnych zgromadzeń, który by uwzględniał konieczność ograniczenia możliwości zgłaszania kandydatów do organów adwokatury przez każdego uczestnika zebrania.

Wreszcie postanowiono odbyć następne plenarne posiedzenie NRA w końcu listopada lub na początku grudnia 1958 r.

Na tym obrady zakończono.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. WYŁĄCZENIE RZECZNIKA DYSCYPLINARNEGO¹

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 22 sierpnia 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. L. C. od uchwały Rady Adwokackiej w G. z dnia 22 lutego 1958 r. w przedmiocie wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego ze sprawy dyscyplinarnej R. D. 37/57,

¹ Por. „Palestra” nr 1/1958, str. 103-104.

p o s t a n o w i ł :

odwołanie adw. L. C. pozostawić bez uwzględnienia.

Z u z a s a d n i e n i a :

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Ani ustawa o ustroju adwokatury, ani rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości o postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko adwokatom nie przewidują możliwości wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego. Mimo to należy uznać, że gdyby zachodziły okoliczności świadczące, iż prowadzenie przez określonego rzecznika dyscyplinarnego może wyrządzić szkodę obwinionemu lub porządkowi publicznemu, to takiego rzecznika dyscyplinarnego trzeba by było zmienić.

W danym wypadku brak jest podstaw do przypisywania adw. W. stronniczości, gdyż wbrew twierdzeniu adw. C. ani nie działał on jako substytut adw. H., ani też nie ma dowodów, by zniekształcił zeznanie świadka Cz. Zeznanie tej ostatniej będzie sprawdzone przez Komisję Dyscyplinarną, jeśli przeciwko adw. C. wpłynie akt oskarżenia. Gdyby więc nawet protokół zeznania złożonego przez nią w dochodzeniu nie zawierał wszystkich jej oświadczeń, to będzie ona mogła je ponowić na rozprawie. Zresztą na wniosek obwinionego świadek Cz. może być jeszcze uzupełniająco zbadana przez rzecznika.

Uwzględnienie nieuzasadnionych wniosków wyłączeniowych prowadziłyby do znacznego przedłużania dochodzeń, a w jaskrawych wypadkach nadużywania takich wniosków mogłoby nawet doprowadzić do zupełnego paraliżowania dochodzeń.

Z przytoczonych względów należało postanowić jak wyżej.

2. ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW Z 13.X.1956 r. W SPRAWIE LIKWIDACJI PRAKTYKI POUFNEGO OPINIOWANIA PRACOWNIKÓW NIE DOTYCZY POSTĘPOWANIA O WPIS NA LISTĘ ADWOKATÓW

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 22.VIII.1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy w związku z pismem ob. M. K. w przedmiocie odmowy Rady Adwokackiej w S. wglądu do akt osobowych.

p o s t a n o w i ł :

pismo ob. M. K. pozostawić bez uwzględnienia.

U z a s a d n i e n i e

Mgr M. K. złożył w dniu 20 lutego 1958 r. w Radzie Adwokackiej w S. podanie o wpis na listę adwokatów. Podanie to zostało załatwione odmownie uchwałą z dnia 16 maja 1958 r., od której petent odwołał się do Ministra Sprawiedliwości w dniu 26 maja 1958 r. Dodatkowo do tego odwołania petent wniósł do Ministra Sprawiedliwości pismo z dnia 28 maja 1958 r., w którym żalił się, że w toku za-

łatwienia jego podania o wpis dopuszczono się pogwałcenia przepisów zarządzenia nr 284 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 października 1956 r. w sprawie likwidacji praktyki poufnej opiniowania pracowników (Monitor Polski Nr 86, poz. 998) oraz że Rada Adwokacka w S. odmówiła ujawnienia mu zebranych o jego osobie opinii, powołując się na ich poufność.

Mgr K. przesłał Naczelnej Radzie Adwokackiej odpis swojego zażalenia do Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem, aby Naczelna Rada Adwokacka pociągnęła „do odpowiedzialności służbowej winnych naruszenia przepisów wyżej powołanego zarządzenia”.

Żądanie to jest bezzasadne.

Zarządzenie, na które powołuje się mgr K., dotyczy praktyki opiniowania pracowników w zakładach pracy.

Ubiegający się o wpis na listę adwokatów nie jest pracownikiem, a Rada Adwokacka powołana do decydowania o wpisie nie jest zakładem pracy zatrudniającym tego, kto ubiega się o wpis na listę. Dlatego powołane zarządzenie Prezesa Rady Ministrów nie pozostaje w żadnym związku z zagadnieniem opiniowania osób ubiegających się o wpis na listę adwokatów.

Rada Adwokacka w S. zajęła słuszne stanowisko, że referencje i opinie o ubiegających się o wpis są traktowane jako poufne i nie mogą mu być udzielone do wglądu.

3. USTANIE TYMCZASOWEGO ZAWIESZENIA W CZYNNOŚCIACH ZAWODOWYCH (art. 83 ust. 2 u. o u.a.)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 22.VIII.1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w K. z dnia 8 lipca 1958 r. oraz pisma adw. J. W.-M. z dnia 28 lipca 1958 r. w przedmiocie dopuszczalności pełnienia przez niego czynności zawodowych,

p o s t a n o w i ł :

wyjaśnić, że stan zawieszenia adw. J. W.-M. w czynnościach zawodowych należy uważać za nadal trwający.

U z a s a d n i e n i e

Tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych, orzeczone zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy o u.a. w stosunku do adwokata w związku z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem dyscyplinarnym lub karnym, ustaje albo z mocy postanowienia powziętego przez komisję dyscyplinarną w toku tego postępowania w myśl § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 1950 r. (Dz. U. Nr 35, poz. 320) w razie ustalenia, że interes publiczny nie wymaga już dalszego trwania stanu tymczasowego zawieszenia, albo z mocy prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego przesłanego radzie adwokackiej celem wykonania stosownie do § 35 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia.

W sprawie adw. W.-M. nie powstała żadna z tych dwóch sytuacji prawnych powodujących ustanie tymczasowego zawieszenia, orzeczonego decyzją z dnia 24 listopada 1954 r.

Adw. W.-M. złożył wprawdzie w Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej wniosek z dnia 13 grudnia 1956 r. o uchylenie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, lecz Komisja Dyscyplinarna nie powzięła dotychczas w tym względzie żadnego postanowienia.

W samej sprawie dyscyplinarnej zapadło w dniu 9 listopada 1957 r. orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w K. wymierzające adw. W.-M. łączną karę zawieszenia na okres lat dwóch z zaliczeniem na poczet tej kary dwuletniego okresu tymczasowego zawieszenia od dnia 9 listopada 1955 r. do dnia 9 listopada 1957 r., lecz orzeczenie to nie podlega jeszcze wykonaniu, jako nieprawomocne wskutek odwołania się zarówno rzecznika dyscyplinarnego z wnioskiem o wydalenie adw. W.-M. z adwokatury, jak i odwołania oskarżonego z wnioskiem o uchylenie orzeczenia w części dotyczącej kary zawieszenia oraz o wymierzenie zamiast niej kary nagany.

W tym stanie rzeczy należy przyjąć, że adw. W.-M. jest nadal tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych i nie może być dopuszczony do ich pełnienia.

Adw. W.-M. został tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych decyzją z dnia 24 listopada 1954 r., powziętą z powołaniem się na art. 5 ustawy o u.a., a więc z mocy zwierzchniego nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad adwokaturą. Według § 9 powołanego wyżej rozporządzenia wydanie postanowienia w przedmiocie tymczasowego zawieszenia należy wyłącznie do właściwości komisji dyscyplinarnej i podlega zaskarżeniu w toku instancji dyscyplinarnych. Skoro jednak wbrew temu stanowi prawnemu zapadła decyzja administracyjna Ministra Sprawiedliwości, to mógłby ją — jako nieważną — uchylić tylko Minister Sprawiedliwości na zasadzie art. 101 ust. 1 lit. b) przepisów o postępowaniu administracyjnym. Wydział Wykonawczy nie uważa za właściwe i celowe wystąpić do Ministra Sprawiedliwości o uchylenie jego decyzji, ponieważ w obecnym stadium sprawy dyscyplinarnej Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozstrzygnie swoim orzeczeniem ostatecznie o dalszych losach adw. W.-M. w adwokaturze i tym samym przesądzi kwestię jego tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych.

4. PRZYDZIAŁ APLIKANTA ADWOKACKIEGO DO ZESPOŁU ADWOKACKIEGO W INNEJ MIEJSCOWOŚCI (art. 76 u. o u.a.)¹

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 września 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu odwołań apl. L. R. i Zespołu Adwokackiego Nr 4 w W. od uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 10 maja 1958 r. w przedmiocie przeniesienia siedziby,

¹ Por. „Palestra” nr 4/1957, str. 92-93.

p o s t a n o w i ł :

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w W. uchylić i sprawę przekazać tejże Radzie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Ob. L. R. wpisany został na listę aplikantów adwokackich uchwałą Rady Adwokackiej w W. z dnia 7 stycznia 1958 r., a dnia 18 stycznia 1958 r. złożył ślubowanie, po czym pismem dziękana Rady z dnia 4 lutego 1958 r. przydzielony został na podstawie art. 76 u. o. u.a. do Zespołu Adwokackiego Nr 4 w W. Uchwałą z dnia 10 maja 1958 r. Rada Adwokacka w W. skierowała apl. R. z dniem 1 lipca 1958 r. do Zespołu Adwokackiego Nr 1 w L., a to ze względu na konieczność zapewnienia aplikacji adwokackiej w W. aplikantom mającym tam rodziny, R. zaś jest samotny.

Od uchwały powyższej apl. adw. R. odwołał się w przepisany terminie, wnosząc o jej uchylenie i zezwolenie na dalszą aplikację w Zespole Adwokackim Nr 4 w W. W uzasadnieniu odwołania apl. adw. R. podaje, że wbrew twierdzeniom Rady ma on rodzinę złożoną z matki oraz dwojga rodzeństwa, których jest jedynym żywicielem i z którymi razem od 5 lat mieszka w W., gdzie z trudem zdobył mieszkanie i umeblowanie.

Ponadto od powyższej uchwały odwołał się Zespół Adwokacki Nr 4 w W. zarzucając, że uchwała została podjęta bez porozumienia się z Zespołem.

Jak wynika z treści odwołania apl. adw. R., jest on zdania, że może, a nawet w konkretnym wypadku ze względu na swe stosunki osobiste powinien całą aplikację adwokacką odbywać w Zespole Adwokackim Nr 4 w W., do którego został przydzielony na początkową praktykę. Pogląd taki jest jednak nietrafny. Prawidłowe szkolenie aplikantów adwokackich wymaga, aby aplikanci odbywali aplikację w kilku zespołach, i to w rozmaitych miejscowościach, doświadczenie bowiem uczy, że rodzaj spraw w małych miejscowościach jest inny niż w miejscowościach dużych.

Z tej przyczyny Wydział Wykonawczy nie może przychylić się do zawartego w odwołaniu wniosku apl. adw. R. o „pozostawienie go nadal w Zespole Adwokackim Nr 4 w W.” Niemniej jednak zażalenie apl. R. oraz Zespołu Adwokackiego Nr 4 w W. jest uzasadnione.

W myśl art. 76 u. o. u.a. przydziału aplikanta adwokackiego do zespołu adwokackiego dokonuje się przy uwzględnieniu — w miarę możliwości — życzeń kierownika zespołu i aplikanta adwokackiego. Ponieważ ustawa nie wymienia, czy należy uwzględnić w miarę możliwości życzenia kierownika tego zespołu, do którego aplikanta się przydziela, czy też tego zespołu, z którego się go przenosi, należy przyjąć, że zainteresowanymi mogą być oba te zespoły, że więc obu przysługuje prawo wniesienia odwołania.

W konkretnym wypadku Rada Adwokacka w W. przed powzięciem zaskarżonej uchwały nie porozumiała się ani z apl. R., ani też z kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 1 w L. i kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 4 w W. W aktach znajduje się wprawdzie notatka dziękana Rady o przeprowadzeniu na ten temat rozmowy z kierownikiem Zespołu ostatnio wymienionego, ale rozmowa ta miała

miejsce dnia 11 maja 1958 r., a więc już po powzięciu przez Radę Adwokacką w W. zaskarżonej uchwały. Jeżeli więc Rada Adwokacka nie wysłuchała życzeń osób zainteresowanych, postąpiła niezgodnie z art. 76 u.o.u.a i dlatego uchwała ta ulega uchynieniu, a to tym więcej, że apl. R. już w swej ankiecie personalnej, złożonej przy podaniu o wpis na listę aplikantów adwokackich, podał, iż ma na utrzymaniu dwie osoby ze swej rodziny, z akt zaś nie wynika, na czym Rada Adwokacka oparła swe twierdzenie, że apl. R. jest samotny.

Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy Rada Adwokacka w W. powinna wysłuchać życzeń wymienionych osób zainteresowanych, a jeżeli życzeń tych nie uwzględni, obowiązana jest podać przyczyny ich nieuwzględnienia.

5. KIEROWANIE EGZEKUCJI PRZECIWKO ADWOKATOWI

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 września 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. E.P. od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 12 kwietnia 1958 r. wyrażającej zgodę na zaniechanie dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko adw. A.K.,

postanowił:

odwołanie adw. E.P. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Adw. E.P. zawiadomił Radę Adwokacką w K., że adw. A.K. wniósł przeciwko niemu pozew o alimenty na rzecz córki skarżącego bez uprzedniego porozumienia się z nim co do ewentualnego ugodowego załatwienia sprawy, a następnie tytuł wykonawczy w sprawie zabezpieczenia powództwa skierował do komornika bez uprzedniego zapytania adw. P., czy gotów jest dobrowolnie zastosować się do zarządzenia sądu. Adw. P. w postępowaniu adw. K. widzi naruszenie obowiązku zawodowego adwokata.

Rada Adwokacka w K. uchwałą z dnia 12.IV.1958 r. wyraziła zgodę na zaniechanie dochodzeń dyscyplinarnych p-ko adwokatowi K. z tym uzasadnieniem, że zarzut nieporozumienia się z nim co do możliwości ugodowego załatwienia sprawy przed skierowaniem sprawy do sądu jest nieistotny, skoro adw. P. wniósł o oddalenie powództwa, a porozumienie się z adw. P. (przed skierowaniem sprawy do komornika) było niepożądane ze względu na jego chorobę serca i pobyt w szpitalu.

Od tej uchwały adw. P. wniósł odwołanie, podtrzymując twierdzenie, że postępowanie adw. K. narusza zasady współżycia koleżeńskiegó i etyki adwokackiej.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje.

Skoro adw. K. wniósł pozew p-ko adwokatowi P. po uzyskaniu zezwolenia Rady Adwokackiej, nie był on obowiązany porozumiewać się z adw. P. co do możliwości

ugodowego załatwienia sprawy. Porozumiewanie się nie było zresztą celowe, skoro adw. P. mimo propozycji ugodowych sądu wniósł o całkowite oddalenie powództwa.

Jest rzeczą pożądaną — i zresztą przyjętą — żeby adwokat przed wdrożeniem postępowania egzekucyjnego przeciwko drugiemu adwokatowi zawiadamiał go o tym i wzywał do dobrowolnego wykonania wyroku. Jednakże od zasady tej możliwe są odstępstwa uzasadnione szczególnymi okolicznościami konkretnej sprawy (np. trudność w skomunikowaniu się, konieczność niezwłocznego wykonania wyroku w sprawach alimentacyjnych itp.). W konkretnym wypadku — zdaniem Naczelnej Rady Adwokackiej — skierowanie sprawy do postępowania egzekucyjnego bez uprzedniego zawiadomienia o tym adw. P. nie stanowi takiego naruszenia zasad współżycia koleżeńkiego i etyki adwokackiej, jakie musiałoby powodować represję dyscyplinarną.

Z tych względów Wydział Wykonawczy postanowił jak wyżej.

6. NIEZGODNOŚĆ Z ETYKĄ ADWOKACKĄ JEDNOCZESNEGO PROWADZENIA SPRAWY KLIENTA I SPRAWY PRZECIWKO TEMUŻ KLIENTOWI, CHOCIAŻBY SPRAWY TE NIE BYŁY ZE SOBĄ ZWIĄZANE

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 września 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. J.P. od uchwały Rady Adwokackiej w R. z dnia 10 maja 1957 r. w przedmiocie zaniechania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko adw. B.T.

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w R. uchylić i polecić tejże Radzie wszczęcie przeciwko adw. B.T. dochodzenia dyscyplinarnego.

Z uzasadnienia:

(...)Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Zaskarżoną uchwałę Rada Adwokacka postanowiła zaniechać wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Zgodnie z § 14 ust. 1 zaniechanie dochodzenia jest dopuszczalne, gdy okoliczności przytoczone w zawiadomieniu nie dają podstawy do jego wszczęcia (rozporz. Min. Sprawiedl. z dn. 14.VIII.1950 r. Dz. U. Nr 35, poz. 320). W danym wypadku uchwała Rady o zaniechaniu dochodzenia zapadła po uzyskaniu wyjaśnień od adw. T., przy czym wyjaśnienia te, a nie zażalenie ob. P. doprowadziły do stwierdzenia, że w pewnym okresie adw. T., będąc jeszcze pełnomocnikiem P., przyjął sprawę przeciwko niemu od X.

Zawarte w doniesieniu P. zarzuty niewłaściwego prowadzenia spraw przez adw. T. nie były przedmiotem ani wyjaśnień adw. T., ani rozważań Rady Adwokackiej. Ponieważ prowadzenie sprawy w sposób niezgodny z interesami klienta i sprzeczny z etyką zawodową może być przedmiotem przewinienia dyscyplinarnego, przeto przed sprawdzeniem tego rodzaju zarzutów Rada nie mogła zaniechać dochodzenia

z mocy cytowanego § 14 rozporz. Min. Sprawiedl. Wobec powyższego zaskarżona uchwała podlega uchyleniu w całości niezależnie od odwołania adw. T.

Co się tyczy tego ostatniego odwołania, to przypomnieć należy, jak to Wydział Wykonawczy już wyjaśniał, że od ostrzeżenia dziekańskiego, które nie jest karą dyscyplinarną, odwołanie nie przysługuje. W tej części zatem odwołanie adw. T. powinno być odrzucone. Zarzut natomiast dotyczący niesłusznego, zdaniem skarżącego, polecenia umorzenia egzekucji zasądzonych kosztów wymaga dodatkowego wyjaśnienia. Gdyby bowiem koszty te egzekwowane były istotnie przez zespół i należały się jako wynagrodzenie adw. T., to nie byłoby podstaw do wydawania zakazu egzekucji, jeśli zaś zakaz ten — nie wynikający ani z treści uchwały, ani z jej uzasadnienia — usprawiedliwiony jest innymi okolicznościami, to powinny one być ujawnione w aktach niniejszej sprawy, gdyż w obecnym stanie ocena zasadności tej części odwołania nie jest możliwa.

Wreszcie w związku z treścią odwołania adw. T. należy podkreślić, że jest nie do przyjęcia pogląd, iż adwokat może być jednocześnie i pełnomocnikiem czyimś, i zarazem występować przeciwko niemu w innej sprawie. Wprawdzie art. 47 u. o u.a zawiera zakaz udzielania pomocy prawnej stronie przeciwnej w tej samej lub związanej z nią sprawie, jednakże przepis ten, określając jeden z wypadków, nie wyłącza bynajmniej innych wypadków, w których zakaz jest usprawiedliwiony zasadami godności i etyki zawodowej. Prowadzenie sprawy jednocześnie i w imieniu klienta, i przeciwko niemu, choćby zupełnie innej, musi spowodować podważenie zaufania klienta, a w każdym razie osłabić pewność co do życzliwości, jaką z natury rzeczy stosunek adwokata do klienta powinien być nacechowany.

Rada powinna zlecić rzecznikowi przeprowadzenie w sprawie postępowania dyscyplinarnego, które wyjaśni wszystkie nastroczające się wątpliwości i doprowadzi bądź do jego umorzenia, bądź też do wniesienia aktu oskarżenia.

7. WYNAGRODZENIE ADWOKATA W SPRAWIE KARNEJ ZA ZASTĘPSTWO KILKU OSÓB

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 września 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Ministerstwa Sprawiedliwości w przedmiocie wydania opinii co do wynagrodzenia adwokackiego w sprawie, w której adwokat występuje w imieniu kilku osób,

postanowił:

wyrazić następującą opinię:

Jest zgodne z treścią rozp. Min. Sprawiedl. z dnia 19.VIII.1953 r. o wynagrodzeniu adwokackim oraz zasadami słuszności i interesem publicznym, aby adwokat, który w sprawach z oskarżenia prywatnego występuje w imieniu kilku osób, otrzymywał wielokrotność wynagrodzenia wedle taksy odpowiednio do liczby osób, w których

imieniu występuje. W wypadkach, w których adwokat ma znacznie mniejszy wkład pracy, rada adwokacka na wniosek sądu może zlecić adwokatowi zwrot klientowi odpowiedniej części pobranego honorarium.

Uzasadnienie

Zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 sierpnia 1953 r. (Dz. U. Nr 40, poz. 176) adwokatowi należy się wielokrotność wynagrodzenia w sprawie karnej stosownie do liczby osób, w których imieniu występuje.

Wedle § 3a pkt 2 tegoż rozporządzenia (Dz. U. z 1956 r. Nr 25, poz. 117) sąd może w uzasadnionych wypadkach nie zaliczyć podwyżki wynagrodzenia ponad normę wskazaną w § 2 lub 3 do kosztów procesu zasądzonych od strony. Wynika z tego, że sąd może nie zaliczyć jedynie podwyżki, natomiast musi zaliczyć wynagrodzenie podstawowe. Sąd nie przyznaje kosztów postępowania na rozprawie, lecz w postępowaniu wykonawczym. Czyni to na podstawie dowodów (kwity zespołu adwokackiego), które musi przedstawić strona wygrywająca proces. Tak więc koszty przyznane tej stronie są to koszty rzeczywiście przez nią poniesione. Odpowiada tedy względem słuszności, aby strona wygrywająca proces otrzymała z powrotem te koszty, które w walce o swoje prawo poniosła.

Jeśli zaś idzie o wzgląd na interes publiczny, to nie ma powodu do stosowania ulg w kosztach dla strony, przegrywającej proces karny, tylko dlatego, że strona przeciwna licząca kilka osób miała jednego adwokata, a nie kilku. Natomiast zdarza się czasami, że wkład pracy adwokata, który zastępuje w jednej sprawie więcej osób, jest mniejszy aniżeli wtedy, gdy zastępuje te osoby w sprawach oddzielnych. Udaje się on mniej razy do sądu, wnosi mniej pism procesowych, sprawa kończy się niekiedy na pierwszym posiedzeniu itd. W takich wypadkach jest rzeczą słuszną, aby rada adwokacka na wniosek sądu zażądała od adwokata zwrotu klientowi odpowiedniej części honorarium.

8. ZWIĄZANIE RADY ADWOKACKIEJ WYKŁADNIĄ PRAWA ZAWARTĄ W UCHWALE WYDZIAŁU WYKONAWCZEGO NRA

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 12 września 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. W.N. od uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 11 maja 1958 r. o zaniechaniu dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko adw. M.P.,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w W. uchylić i przekazać sprawę tejże Radzie w celu przeprowadzenia przez rzecznika dyscyplinarnego dochodzenia przeciwko adw. M.P.

Z u z a s a d n i e n i a :

(...) Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Zarzuty odwołania są częściowo słuszne. Rada Adwokacka w W. nie miała podstawy do uznania skargi ob. N. za „oczywiście bezzasadną”, jeżeli nie przesłuchała ani skarżącego, ani wskazanych przez niego świadków. Samo zaprzeczenie adw. P., by użył słowa „paszkwil”, nie może stanowić dostatecznej podstawy do przyjęcia, że słowo to rzeczywiście nie było wypowiedziane.

W myśl art. 32 u. o. u.a. do Naczelnej Rady Adwokackiej należy rozpoznawanie odwołań od uchwał rad adwokackich i nadzór nad ich działalnością. W związku z tym w razie uchylenia przez Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej uchwały rady adwokackiej i odesłania sprawy do ponownego rozpoznania — rada adwokacka związana jest wykładnią prawa zawartą w uchwale Wydziału Wykonawczego. W danej sprawie Rada Adwokacka w W. wbrew uchwale Wydziału Wykonawczego z 14.II.1958 r. nie podjęła decyzji co do zaniechania dochodzenia dyscyplinarnego, lecz załatwiła sprawę w sposób uznany uchwałą Wydziału Wykonawczego za nieprawidłowy.

Skarżący nie trafnie twierdzi, jakoby adw. P. był członkiem Rady Adwokackiej w W. Adw. P. w okresie, gdy toczyło się przeciwko niemu dochodzenie, był zastępcą rzeczownika dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w W.

Z tych względów Wydział Wykonawczy postanowił jak wyżej.

9. TABLICE INFORMACYJNE ZESPOŁÓW ADWOKACKICH¹

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 12 września 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu protokołu posiedzenia Rady Adwokackiej w O. z dnia 14 lutego 1958 r. i zamieszczonej w tym protokole pod poz. 35 uchwały w przedmiocie nieudzielenia Zespołowi Adwokackiemu w K. zezwolenia na umieszczenie na zewnątrz budynku tabliczek z nazwiskami członków Zespołu,

p o s t a n o w i ł :

wyjaśnić, że uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 1 lutego 1957 r. zezwalająca adwokatom-członkom zespołów adwokackich na posiadanie na domach, w których zamieszkują, tabliczek informacyjnych określonego przez rady adwokackie typu, zawierających poza imieniem i nazwiskiem adwokata informację o adresie zespołu — nie stoi na przeszkodzie umieszczeniu na zewnątrz budynku, w którym mieści się zespół, tablicy zawierającej imiona i nazwiska wszystkich członków zespołu, natomiast niecelowe w ogóle jest umieszczanie pod tabliczką zespołu pojedynczych tabliczek z nazwiskami poszczególnych adwokatów-członków zespołu.

¹ Por. „Palestra” nr 5—6/1958, str. 87.

Uzasadnienie:

W protokole posiedzenia Rady Adwokackiej w O. z dnia 14.II.1958 r. pod poz. 35 zamieszczona została uchwała w przedmiocie nieudzielenia przez Radę Adwokacką Zespołowi Adwokackiemu w K. zezwolenia na umieszczenie na zewnątrz budynku tabliczek z nazwiskami członków Zespołu. Z treści uzasadnienia powyższej uchwały wynikało, że Rada Adwokacka uważa za dopuszczalne w zasadzie umieszczanie takich tabliczek, mianowicie wtedy, gdy orientowanie się klientów co do miejsca wykonywania zawodu przez adwokata było zbyt utrudnione, a jedynie ze względu na sytuację w K. zezwolenia swego odmówiła.

Nie kwestionując słuszności powyższej uchwały, Wydział Wykonawczy ze względu na charakter sprawy postanowił wyjaśnić, że uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 1 lutego 1957 r. zezwalająca adwokatom-członkom zespołów adwokackich na posiadanie na domach, w których zamieszkują, tabliczek informacyjnych określonego przez rady adwokackie typu, zawierających poza imieniem i nazwiskiem adwokata informację o adresie zespołu — nie stoi na przeszkodzie umieszczeniu na zewnątrz budynku, w którym mieści się zespół, tablicy zawierającej imiona i nazwiska wszystkich członków zespołu, natomiast niecelowe w ogóle jest umieszczanie pod tabliczką zespołu pojedynczych tabliczek z nazwiskami poszczególnych adwokatów-członków zespołu, a nawet jest ono niedopuszczalne, gdyby tylko niektórzy członkowie zespołu mieli umieszczać na zewnątrz takie tabliczki, gdyż stwarzałoby to nierówne warunki dla poszczególnych członków zespołu.